

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Габрово, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Косева

при участието на секретаря Веселина Й. Венкова
в присъствието на прокурора Ал. Хр. Ал.
като разгледа докладваното от Галина Косева Гражданско дело №
20214200100111 по описа за 2021 година

Исковото производство е образувано по искова молба на Т.Д. и К.Д., срещу Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, като правоприменник на Комисията за установяване на имущество придобито от престъпна дейност /КУИППД/ за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, които всеки от ищите оценява на 40 000 лева, причинени вследствие на незаконно водено срещу тях производство по чл. 28 ЗОПДИППД /отм./, по гр. д. № 115/2010г. по описа на ОС- Габрово, ведно със законната лихва от 09.03.2018г.

В исковата молба ищите твърдят, че по повод нохд №105/2009г. по описа на ГОС, приключило с влязло в сила споразумение, Т.Д. бил признат за виновен в извършване на престъпление, попадащо в хипотезата на чл. 3 ал.1 т.9 ЗОПДИППД, поради което с Решение №230/10.06.2009г. КУИППД образувала производство по ЗОПДИППД, продължило от 10.06.2009г. до 02.08.2010г., на която дата, въз основа на внесено в съда мотивирано искане, било образувано гр.д.№115/2010г.

На 08.07.2009г. в ГОС било внесено искане от КУИППД за допускане на обезпечение на бъдещ иск върху имуществото на Д., чрез налагане на възбрани върху посочени недвижими имоти, заповест за изземване на леките им автомобили, заповест за изземване на дружествени дялове и заповест за изземване на банкови сметки и банкови трезори, с титуляри Т.С.Д. като ФЛ и ЕТ „***.", К.Х.Д., „***" ЕООД и „**" ЕООД, което съдът уважил.

На 21.07.2009г. от Т.С.Д., на основание чл. 17 от ЗОПДИППД /отм./ била изискана декларация за обстоятелствата по чл. 17, ал. 1 от ЗОПДИППД /отм./, която той отказал да получи, тъй като бил с мярка за неотклонение

„Задържане под стража“, считано от 29.05.2009г.

Делото пред първа инстанция приключило с Решение № 35/14.02.2014г., с което мотивираното искане на Комисията е отхвърлено, отменени са всички допуснати обезпечения и са присъдени разноски. Същото било обжалвано от Комисията- образувано било в.гр.д. № 153 по описа за 2014г. на Апелативен съд- Велико Търново, приключило с Решение № 224/25.07.2014г., с което жалбата била отхвърлена, а съдебният акт на ГОС- потвърден. Решението на ВТАС било обжалвано от Комисията пред ВКС, който с Решение № 162/02.06.2015г. по гр.д. № 6592/2014г. на IV ГО отменил решението на апелативният съд и върнал делото за ново разглеждане от друг състав със задължителни указания за извършването на нови съдопроизводствени действия. С Решение № 49/09.03.2016г. по в.гр.д. № 253/2015г. на Апелативен съд - Велико Търново, изцяло е потвърдено Решение № 35/14.02.2014 г. по гр.д. № 115 по описа за 2010г. на Окръжен съд - Габрово, с което се отхвърля мотивираното искане. Решението на ГОС е влязло в законна сила на 13.04.2016г.

В исковата молба подробно се описва, че за периода от започване на производството през лятото на 2009г., до окончателното му приключване през пролетта на 2016г., в продължение на 7 години, ишците били подложени на силен стрес и притеснения, пострадал бизнеса им, финансово били затруднени в издръжката на домакинството и изплащането на вноските по банков кредит, влошило се здравословното им състояние, влошили се личните и семейните им отношения, хората се отдръпнали от тях:

Следвало да доказват законния източник на придобитото от тях имущество, какви са били приходите и разходите им през годините, а поради неподдаването на декларация, се задействала презумпцията на чл. 17, ал. 5 от ЗОПДИПД, че имуществото, което не е декларирано, е придобито от престъпна дейност. Т.Д. следвало едновременно със защитата си в наказателното производство да мисли и за това новообразувано срещу него производство. Той имал заболявания, които по време на задържането му под стража се обострили, като в огромна степен за това допринесло и започналото срещу него производство от Комисията. И двамата ищци се чувствали безсилни пред заплахата имуществото им да бъде отнето, не могли да си позволят дори да плащат възнаграждение на юристи, тъй като цялото им имущество било запорирано и възбранено.

Производството по гр.д.№115/2010г. по описа на ГОС съдържало 6 тома, по същото били проведени многобройни заседания и изслушани експертизи. Паралелно с него се развили и производствата за обезпечение, за искания за разрешаване на плащане с имущество, върху което са наложени обезпечителни мерки, за отмяна на обезпечения, изменян бил иска с протоколни определения на съда в хода на делото.

За период от почти 7 години Д. нямали достъп до паричните си средства и движими вещи, не могли да извършват разпоредителни действия с имуществото си и това се отразило негативно на финансовото състояние на семейството- липсата на парични средства и загубата на приходи. Не могли да плащат битовите си сметки, данъците и здравните осигуровки.

В офиса на фирмата им за недвижими имоти влезли представители на Комисията и съдебен изпълнител, в присъствието на полиция, което уплашило и притеснило К.Д., която била там с клиенти, накарало я да се

срамува и притеснява. Със започването на производството и блокиране на имуществото им бизнесът на ишците западнал, поради невъзможност да реализират закупените имоти и да придобиват нови. Появили се публикации в местния печат, публикувани били и съобщения в ДВ, бр. ***. и хората в града започнали да ги отбягват. Липсата на средства и негативното разгласяване довели до пълното приключване на дейността на кантората за недвижими имоти. Спряли и ремонтите в две от заведенията на ишците, тъй като тези имоти били възбранени и поради липса на средства. Съдебен изпълнител започнал продажба на друг техен недвижим имот, в резултат на незаплатени задълженията по банков кредит към Банка ОББ АД, който не можели да обслужват след блокирането имуществото им. Трудовият договор на Т.Д. с „**“ ООД бил прекратен.

Поради задължението към банката по договора за кредит майката на К., Т., встъпила в дълг по кредита и се задължила с цялото си имущество. Наред с притесненията по воденото производство от Комисията се прибавили и притесненията за погасяване на кредита. Той бил обявен за предсрочно изискуем, Банката се снабдила със Заповед за изпълнение на парично задължение и изпълнителен лист, въз основа на който на публична продажба били изнесени имоти на ишците.

В резултат на воденото срещу ишците производство се променил начина им на живот, семейните отношения, отношенията с близки, приятелите и познати. Те се отдръпнали и им задавали неприятни и неудобни въпроси. До този момент Т.Д. бил всепризнат майстор на народни музикални инструменти, осъществил много продажби, известен с дейността си. Изведнъж настъпил отлив и от тази дейност.

За започнатото производство научили и родителите на ишците, които също преживявали тревоги и стрес. Въпреки възрастта си те започнали да им помагат финансово, а майката на Т.Д. развалила договора за издръжка и гледане, с който му била прехвърлила своя 1/2 ид.ч. от недвижим имот. Това карало ишците да се срамуват и да се чувстват неудобно. Бащата на К.Д. и майката на Т.Д. починали преди приключване на производството образувано от Комисията, без да видят края му.

Стресът и притесненията се отразили здравословно както в психически, така и във физически план на ишците. К.Д. получила вестибуларни нарушения през 2011г. - 2012г., придружени с главоболие, гадене, виене на свят и нестабилност при ходене. Непрекъснато била в състояние на тревожност и депресия, не можела да спи и често плачела. Наложило се да посещава невролог. През 2010г. ищецът Д., в следствие на тревоги и нервно напрежение, започнал да посещава ЦСМП - Габрово, а в периода от 04.01.2010г. до 24.01.2010г. бил в ДПБ - Севлиево. На 15.06.2011г. му била поставена диагноза афективна психоза, а на 28.06.2011г. - паническо разстройство. Получавал кризи и пристъпи на тревожност и безпокойство, стягане в гърдите, задушаване, сърцебиене, стягане в гърлото и невъзможност да преглъща, изтръпване и тремор на крайниците, главоболие и загуба на апетит, нарушение на съня. Инвалидизиран бил с Експертно решение № 0129 от заседание № 009/14.01.2013г. и получил инвалидна пенсия.

Съпрузите се отчуждили един от друг в резултат на конфликтите между тях по повод започналото производство за отнемане на имущество. От месец октомври 2010г. Т.Д. се изнесъл от семейното жилище в град Габрово, и живеел в село **, Община Габрово. Синът на ишците също се изнесъл от

семейното жилище в град Габрово и отишъл да да живее в къщата на баба си в кв. „**“, гр. Габрово.

Претендирано е КПКОНПИ да заплати на: Т.С.Д. и К.Х.Д.. обезщетение за неимуществени вреди- в размер на сумата 40 000 лева за всеки от тях, в резултат на воденото производство за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, през периода от 10.06.2009г. до 13.04.2016г., ведно със законната лихва върху тази сума от 09.03.2018г. до окончателното и изплащане.

В писменият отговор на ответната страна са направени следните основни възражения: че не е налице акт, действие или бездействие от страна на органите на комисията, които да са в разрез със законодателната рамка и по- специално със ЗПКОНПИ или ЗОПДИППД /отм./; във фазата, в рамките на която се проверява имущественото състояние на лицата, дейността няма властнически характер, разбирана като възможност със свои актове комисията и нейните органи чрез метода на власт и подчинение да въздействат едностранно в правната сфера на лицата; при наличие на влязла в сила присъда или привличане на лице в качество на обвиняем за престъпление, изчерпателно посочено в чл. 3 от ЗОПДИППД /отм./, органите на комисията действали в условия на обвързана компетентност и били длъжни да започнат проверка; обезпечението на бъдещ иск било поискано съобразно разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от ЗОПДИППД и допуснато от съда при съблюдаване на законовите разпоредби; към момента на образуване на производство за отнемане на незаконно придобито имущество, към момента на внасяне в съда на мотивираното искане за допускане на обезпечителни мерки спрямо установеното имущество на лицата, били налице всички изискуеми от закона предпоставки; от началото на проверката по закона до неговото приключване ищците не са били лишени от правната и фактическа възможност да ползват имуществото си, както и да се издържат от него; не била налице причинно- следствена връзка между твърдяното действие или бездействие от Комисията и твърдяната за настъпила вреда; не било направено разграничение между наказателните производства водени срещу семейството и производството по ЗОПДИППД /отм./; претенцията на ищците не би отговаряла на принципа за „справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, като прекомерно завишена.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбите на чл. 235 ГПК, намира следното:

Видно от приложеното гр.д. гр.д.№115/2010г. по описа на ГОС, с Решение №230/10.06.2009г. КУИППД е образувала производство по ЗОПДИППД /отм./, срещу Т.Д.. Последното осъждане на Т. Д., за престъпление попадащо в обхвата на чл.3 ал.1 т.9 ЗОПЗИППД /отм./, по нощд №105/2009г. по описа на ГОС, е приключило със споразумение от 03.05.2020г., с което Т.С.Д. -роден на ** година, в град Габрово, живущ в същия град, българин, български гражданин, със средно образование, женен, неосъждан, работещ- управител на "Т****" ЕООД- Габрово, ЕГН:***** - с е е признал за виновен, при форма на вина пряк умисъл, в това, че на 21.05.2009 година, в град Габрово, в съучастие /като съизвършител/ с две неустановени по делото лица, с цел да принуди Г.П.М. от град Габрово да извърши имуществено разпореждане като му прехвърли собствеността върху недвижим имот, намиращ се в с.**, община Габрово на стойност 3 000-три

хиляди лева, го заплашил с насилие и му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота, като деянието е извършено от повече от две лица-престъпление по чл.213а ал.3 т.1 във вр.ал.2 т.4,вр. ал.1 във вр.чл.20 ал.2 от НК, поради което и на основание по чл.213а ал.3 т.1 във вр.ал.2 т.4,вр. ал.1 във вр.чл.20 ал.2 от НК и чл.55 ал.1 т.1 и ал.2 от НК му е определено наказание от седем месеца и двадесет и шест дни лишаване от свобода и глоба в размер на 2 500-две хиляди и петстотин лева в полза на държавата.

На 08.07.2009г. в ГОС е внесено искане от КУИППД за допускане на обезпечение на бъдещ иск върху имуществото на Д.и, приключило с влязло в сила определение, с което са наложени обезпечителни мерки: възбрани върху посочени недвижими имоти, запор на леки автомобили, запор на дружествени дялове и запор на банкови сметки и банкови трезори, с титуляри Т.С.Д. като ФЛ и ЕТ „***.“, К.Х.Д., „***“ ЕООД и „***“ ЕООД.

На 02.08.2010г., в съда е внесено мотивирано искане от КУИППД с правно осн. чл.28 ал. 1 ЗОПДИППД /отм./, срещу Т. Д. и съпругата му К.Д., образувано е гр.д.№115/2010г. по описа на ГОС, като с Решение № 35/14.02.2014г. мотивираното искане на Комисията е отхвърлено, отменени са всички допуснати обезпечения и са присъдени разноски. Съдебният акт на първата инстанция е обжалван от Комисията пред Апелативен съд- Велико Търново, който по образуваното в.гр.д. № 153/ 2014г. с Решение № 224/25.07.2014г. е потвърдил решението на първата инстанция. По реда на касационното обжалване с Решение № 162/02.06.2015г. по гр.д. № 6592/2014г. ВКС е отменил решението на апелативният съд и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав. При новото разглеждане на делото от въззивната инстанция с Решение № 49/09.03.2016г. по в.гр.д. № 253/ 2015г. Апелативен съд - Велико Търново отново изцяло е потвърдил Решение № 35/14.02.2014г. по гр.д. № 115/ 2010г. на Окръжен съд - Габрово, с което се отхвърля мотивираното искане. Решението на ГОС е влязло в законна сила на 13.04.2016г.

В исковата си молба Т. и К. Д.и твърдят, че са били поставени в абсолютна невъзможност да осъществяват нормален живот и да покриват ежедневните си нужди /заплащане на битови сметки, данъци/, да заплащат здравни осигуровки, били са лишени от възможността да оказват финансова подкрепа на възрастните си родители и на сина си, пострадал бизнесът им /не направили ремонти на заведенията си, бизнесът с кантората за недвижими имоти западнал поради липса на средства и негативното разгласяване/, не могли да заплащат вноските по кредит от банка. Приятелите им се отдръпнали, в пресата имало публикации, уронващи престижа им, семейните им отношения се влошили и Т.Д. напуснал семейното жилище, като отишъл да живее в село **, Община Габрово, синът на ищците също се изнесъл от семейното жилище в град Габрово и отишъл да живее в къщата на баба си в кв. „***“, гр. Габрово.

Според приетата по делото съдебно- психологическа експертиза образуваното от Комисията производство е довело до притеснение у ищците от загуба на имущество и негативна промяна в емоционалното и психическото им състояние. Според психолога Н. Д. породилият се негативен социален резонанс е довел до уронване достойнството и други неприятни последици за семейство Д.и, оказващи негативно отражение върху качеството им на живот. Същевременно психолога е посочил, че: не може да

се ангажира с конкретен отговор кое от двете преживявания- производството по наказателното дело или образуваното гражданско такова от Комисията, които са били паралелни през определен период от време, е с по- висок негативен интензитет и предизвиква по- голям стрес; но задържането, досъдебното производство, реализирането на наказателната отговорност и осъждането е повлияло върху емоционалното състояние на ищеца; психологичната му реакция може да бъде описана като смесица от разнообразни негативни емоции и мисловни преработки- напрежение, тревожност, потиснато настроение, мисли за безперспективност; чувство на огорчение, обида, унижение, усещане за несправедливо отношение, социално отхвърленост и изолираност. Психолога е заявил: "хипотетично може да се приеме, че неизвестният развой на събитията и тягостната перспектива за предстоящата драматична промяна в живота на семейството му са предизвикали по-силен стрес у подекспертния", "психологическото състояние на ищеца се е влошило, съгласно медицинската документация, през м. декември 2009г. /т.е. след започналото производство/ и е било съпътствано с обостряне на предшестващи соматични проблеми".

Според показанията на разпитаните по делото свидетели бизнесът на Д. пострадал от образуваното по искане на Комисията производство, имали финансови проблеми, отношенията им се изострили, много се притеснявали, отношението на хората към тях се променило:

Свидетелят С.С. е посочил, че след запора на имотите на Д. "бизнесът им се закрил". Нямали финансови възможности дори да си плащат сметките и се карали за това. Свидетелят твърди, че в този период живеел със семейството, като приятел, и К. и Т.Д.и се разделили "именно поради тези причини, че тя го обвиняваше в разни неща, че той е виновен за всичко, което се случва, че ще му вземат това, което имат". Свидетелят твърди, че е отишъл да живее с Т.Д. след като той се изнесъл от жилището в гр. Габрово, че ходили по различни градове да просят- "Аз карах автомобила, защото той не беше в състояние да кара кола, а той свиреше, за да съберем някакви пари за ежедневни разходи". К. Д. се променила, станала "много сприхава, постоянно нервна". Т. Д. "не бил добре психически", обръщал се за помощ към доктори, държал се неадекватно, говорел, че му се причуват гласове. Имало моменти, в които изпадал в "някакви кризи", започвал "да се бие по главата, да нервничи, да се вайка". Притеснявал се, че не може да се грижи за майка си, помагал ѝ, но не с пари, разчитал брат му да ѝ помага финансово.

Родителите на К. също имали проблеми поради запора на имотите, тъй като семейството останало без доходи. След раздялата на Т. и К. се променило отношението на приятелите им, отдръпнали се, "имало и злорадство". Свидетелят твърди, че по времето, когато започнали делата, не знае Д.и да са правили ремонт на някои от имотите си, не знае за ремонти.

Свидетелят К.Д., брат на ищеца Т.Д., е посочил, че е бил с К.Д. в офиса на фирмата за недвижими имоти, когато дошли представители на Комисията с полицаи, за да описват. Ситуацията била стресираща, той я успокоявал, поведението на дошлите според него било агресивно, тъй като казали, че "трябва да отвори всички имоти и колите, за да се опишат и ако откаже, законът им дава право я арестуват". После започнали семейните проблеми на Т. и К. Д.- тя била "в страхотен стрес, в депресия, брат ми и той". К. започнала да обвинява мъжа си, че всичко ще загубят. Бизнесът им намалял и започнал да запада. В малкият град се разчуло и хората се отдръпнали.

Свидетелят също им дал голяма сума пари - 180 000 лева за оборотни средства, за може да купуват имоти и да печелят. Т.Д. много се притеснявал, " както стоеше, хващаше се за ушите и викаше, че нещо му дрънчи в главата, гледаше в една точка, малко неадекватен" . Дори ходил в Севлиево в психиатричната клиника около две- три седмици стоял там. Свидетелят им помагал финансово колкото можел. Д.и имали и един банков кредит, банката "ги притиснала", за това на К. майка и станала гарант, заложила си къщата. Няколко месеца плащали дълга, но после банката им продала имота. След време намерили начин, свидетелят говорил с адвокати, майка му да развали договора за гледане и издръжка, който сключила с Т.Д.. Родителите на К. също помагали, свидетелят също помагал финансово- давал на К. и сина й пари. Водил брат си в София на лекар. Д.и не можели да спят, защото мислели, че всичко ще им бъде взето. К. се притеснявала, че "са вкарали родителите си в дълг". Основният бизнес на Т.Д. - "кавали и гайди, които се правеха", постепенно намалял, нямало пазар за инструментите. Свидетелят не е чувал или чел в пресата за Д., но му казали, че "говорили за това по радиото".

Свидетелката Б. Т. е посочила пред съда, че К.Д. била много притеснена какво ще стане със сина й, как ще приемат случващото се родителите й, как ще се издържат. Съпрузите се разделили и свидетелката посъветвала ишцата да се обърне към психолог. В града се разчуло за делото, имало публикации и свидетелката счита, че здравето на бащата на К. се влошило заради делото. К. била притеснена, обвинявала мъжа си за случилото се, колегите й се отдръпнали от нея.

Въз основа на гореизложеното съдът счита за неоснователни възраженията на Комисията, че действията по образуване на производство по отнемане на имуществото на Т. и К. Д., за което не е установен законен източник на средства, са съобразени със закона, поради което претенциите за обезщетение в случая да се явяват изцяло неоснователни. Производството по гр.д. №115/2010г. по описа на ГОС е било образувано по реда на ЗОПДИППД /отм./, предвиждащ, че органите на досъдебното производство уведомяват незабавно директорите на съответните териториални дирекции за всеки случай на започнало наказателно преследване за престъпление по чл. 3, ал. 1 ЗОДПИППД /отм./. В уведомлението се посочват лицето, срещу което е започнало наказателно преследване, престъплението и периодът на престъпна дейност, както и цялата информация за имуществото на лицето, с която те разполагат. Директорът на съответната дирекция не е задължен да предприеме незабавни действия, а следва да прецени дали са налице предпоставките на чл. 3 ЗОПДИППД /отм./, една от които е наличие на придобито имущество със значителна стойност, за което може да се направи основателно предположение, че е придобито от престъпна дейност. В случая по делото е установено, че искът на Комисията е бил отхвърлен, като неоснователен, на всички съдебни инстанции. Тоест със сила на присъдено нещо е отречено правото на Комисията /като субституент на държавата/ да иска отнемане на имуществото на проверяваните лица, тъй като по делото : "не е доказана липсата на законен източник на средства, с които е придобито имуществото, обосноваващо наличието на обосновано предположение, че същото е придобито от престъпна дейност и при съпоставяне на приходите и разходите се установява положителна разлика, което обосновава извода, че не са налице условията на чл. 4 ЗОПДИППД /отм./ за отнемане на притежаваните от ответниците имущества лично и в режим на СИО, нито за

отнемане на получената равностойност от придобитите и отчуждени движими и недвижими вещи, предмет на мотивираното искане"- л.36 /решението на ГОС/. Този извод е направен от съдът и в двете въззивни решения на Апелативната инстанция. Поради това извършените по това дело от КУИППД /с правоприемник КПКОНПИ/ действия са незаконосъобразни, което е основание да се ангажира отговорността на Комисията за причинените на Т. и К. Д. неимуществени вреди.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател и се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики. В конкретният случай :

От значение е продължителността на воденото срещу Д. съдебно производство, обема на извършените по делото процесуални действия- мотивираното искане за отнемане е било депозирано в съда на 02.08.2010г., като съдебният акт по същото е влязъл в сила на 13.04.2016г., били са проведени множество заседания, приети експертизи относно стойността на имуществото, което е предмет на искането за отнемане, събирани са доказателствени средства /документи и свидетелски показания/ за установяване законния източник на средствата, с които е било придобито имуществото.

Вещото лице психолог по допуснатата по делото експертиза е заявило, че производството по гражданското дело е довело до притеснение у ищците от загуба на имущество и негативна промяна в емоционалното и психическото им състояние, породилият се негативен социален резонанс е довел до уронване достойнството и други неприятни последици за семейство Д., оказващи негативно отражение върху качеството им на живот. Изживявали с а напрежение, тревожност, потиснато настроение, мисли за безперспективност, чувство на огорчение, обида, унижение, усещане за несправедливо отношение, социално отхвърленост и изолираност. Според психолога неизвестният развой на събитията и тягостната перспектива за предстоящата драматична промяна в живота на семейството му са предизвикали по-силен стрес у Т. Д., като психологическото му състояние се е влошило, съгласно медицинската документация, през м. декември 2009г. и е било съпътствано с обостряне на предшестващи соматични проблеми. В показанията си свидетелите С.С. и К.Д. /брат на Т. Д./ също са посочили, че съпрузите били много притеснени, "защото мислели, че всичко ще им бъде взето", за това, че не могли да се грижат за родителите си и "ги вкарали в дълг", карали се, заживявали разделено.

Но следва да се отчете и обстоятелството, че наказателното производство по нохд №105/2009г. срещу Т.Д. /постановлението за образуване в досъдебната фаза на РП е от 25.05.2009г./, е приключило със споразумение на 03.05.2010г.- т.е. по време на проверката за установяване на имущественото му състояние и непосредствено преди съдебната фаза-внасяне на мотивираното искане, Т. Д. е търпял негативните последици от две различни производства, като дори психолога е посочил в експертизата си, че не може да се ангажира с конкретен отговор кое от двете преживявания- производството по наказателното дело или образуваното гражданско такова от Комисията, които са били паралелни през определен

период от време, е с по- висок негативен интензитет и предизвиква по- голям стрес. Посочил е изрично обаче, че задържането, досъдебното производство, реализирането на наказателната отговорност и осъждането категорично е повлияло върху емоционалното състояние на ищеца. Следователно не може да се пренебрегне обстоятелството, че негативните емоции и стреса, които се пораждат в резултат на наказателното производство, категорично са с висока степен на интензитет, тъй като са довели до налагане на наказание лишаване от свобода и ограничаване на личността и свободата ѝ, като за същите не носи отговорност ответника по настоящото гражданско дело /Комисията по чието мотивирано искане е образувано производството по ЗОПДИППД /отм.//.

Няма пречка, а в тази насока е и трайната практика на ВКС на РБ / Р. №73/30.03.2017г. по гр.д.№53570/2015г. IV ГО, Опр. №1299/18.11.2015г. гр.д. №3590/2015г. IV ГО и др./, нохд №105/2009г. по описа на ГОС да бъде допуснато като доказателство по настоящото дело и събрано чрез прилагането му от гражданския съд, за да могат да се ползват намиращите се по него писмени доказателства. Това са писмените доказателства /без експертизи и свидетелски показания/, които са представени от Т.Д. във връзка със здравословното му състояние в наказателното производство /л.37- 40, 54, 133 и др./ и сочат здравословните му проблеми /вкл. относно психическото здраве/. Същите установяват, че тези проблеми на Т. Д. датират от преди 2010г., поради което не може да се приеме, а и не е доказано, да са се появили единствено, за първи път и в резултат на образуваното срещу него производство по ЗОПДИППД /отм./. Това обстоятелство също следва да бъде съобразено при определяне размера на неимуществените вреди, едновременно с факта, че образуваното производство по ЗОПДИППД /отм./ води до преживяване на стрес и вътрешно безпокойство, отрицателни емоции, страх от загубата на материални ценности, затруднения в общуването с близки и приятели. По настоящото дело не само не се твърди конкретно влошаване на физическото здравословно състояние на Д., но и не се установи и доказва влошаване на здравословното състояние на същия, освен психическият стрес, за който говорят свидетелите. По отношение на нито един от ищите Т. Д. и К.Д. не са налице доказателства, експертизи или данни, от които да се направи извод, че именно и само воденето гражданско производство по ЗОПДИППД /отм./, е довело до възникване на някакви заболявания и проблеми със здравословното им състояние, каквито не е имало преди, или които са се обострили или задълбочили в резултат конкретно на това производство.

По делото не са събрани доказателства за трайни негативни последици за психическото и физическото състояние на ищите, същите не са установили при условията на пълно и главно доказване, че са претърпели някакви други, различни неимуществени вреди, извън тези, свързани с психическото напрежение, предизвикано от страх от евентуално отнемане на имуществото им. Следва да се отбележи и обстоятелството, че този страх би следвало да е значително занижен от факта, че на нито една съдебна инстанция не е било постановено отнемане на имуществото им, за да се създаде чувство на обоснована несигурност и притеснение. В случая за всички тези около 6 години съдебна фаза, ищите не са били поставени в ситуация, при която да изпитват несигурност от наличие дори на един съдебен акт, който да постановява отнемане на имуществото им.

Въпреки твърдението в исковата молба за публично обществено огласяване на делото за отнемане на имущество, чрез средствата за масово

осведомяване, такова не е доказано по делото, а същото подлежи на доказване именно от ищцовата страна. Приложените по делото копия от печатни издания на л.190- 191 не касаят Д.и. Дори в исковата молба не се сочат такива конкретни средства за масово осведомяване, освен публикацията за делото в ДВ, което е изискване на закона. Разпитаните по делото свидетели също не сочат в показанията си, че по отношение на личността на ищите, във връзка с конкретното дело, са били разпространени чрез печата данни и информация. Някои от свидетелите само несигурно заявяват, че са чули от други хора, че имало "публикации", че "казали по радиото", но същите не сочат нито къде, нито какво, нито от кого са чули това- св. К.Д. е посочил, че не е чувал или чел в пресата за Д.и, но му казали, че "говорили за това по радиото".

Без връзка с делото е, че "основният бизнес на Т.Д. - **", също постепенно намалял, тъй като нямало пазар за инструментите- св. К.Д.. Конкретното дело за отнемане на имущество не е попречило и не е причината, пречката Т. Д. да осъществява тази своя реализация.

С определение №10/09.07.2009г. са наложени обезпечителни мерки, част от които отменени още същият месец с определение №13/30.07.2009г. по реда на чл. 402 ГПК. През исковия период на производството, с които притежавани от ищите недвижими имоти, автомобили и парични влогове са били възбранени, респ. запорирани по искане на Комисията, Д.и не са могли да се разпореждат с тях. По отношение на К.Д. налагането на тези обезпечителни мерки е без тя да има вина, срещу нея не се е водило наказателно производство, поради което безспорно същите са й причинили неудобство. Но тъй като налагането на обезпечителни мерки по отношение на ищцата не се разгласява, то сами по себе си обезпечителните мерки не са довели до негативно отношение на обществото спрямо нея.

По делото е установено, че и двамата ищци са изпитвали страх от отнемането на имуществото им, но не е установено да са били лишени от средства за съществуване. Възбраната върху недвижими имоти не означава, че същите не могат да бъдат ползвани /например заведенията да работят/, а само, че не могат да бъдат продавани. От доказателствата по делото не се установява заведенията им да са били в ремонт- дори св. С.С., който е живял с Д., е заявил, че тези обекти не са били в ремонт. Запора върху дружествените дялове на един съдружник не означава, че търговското дружество не съществува или не може да работи, то не спира търговската си дейност. Дружествата са самостоятелни ЮЛ, със собствени сметки и имущество, които развиват търговска дейност и генерират печалба, като този процес не е прекъсвал по време на производството по гр.д.№115/2010г. на ГОС. Запора на МПС също не означава, че е отнета собствеността върху тях и не могат да се ползват по предназначение, да отдават под наем и др. Видно от данните в ТР, който е публичен, Т. Д. е бил и продължава да е съдружник в работещо търговско дружество- "***" ООД, освен това е управител и собственик на "***" ЕООД. В тази връзка показанията на св. С., който твърди, че Д. е бил без никакви финансови средства /поради което е ходил с автомобила си да проси в други градове/, се опровергават от данните по делото и не сочат на връзка с образуваното производство от Комисията. Постановените обезпечителни мерки действително са предизвикали дискомфорт и неудобство, тъй като ищите не са могли свободно да се разпореждат с имуществото си- т.е. не са могли да го продават, което се е отразило и на стандарта им на живот. Но това отражение определено не е и

не е доказано да е до степен, че същите не са имали средства да заплащат битовите си сметки, както се твърди в исковата молба.

Освен това обезпечителните мерки по ЗОПДИППД /отм./ не въвеждат абсолютна забрана за разпореждане с имуществото. При определени предпоставки съдът може по молба на заинтересованото лице да разреши разпоредителни действия с имуществото /чл. 23, ал. 4/. Това означава, че искането и налагането на обезпечителни мерки по този закон, като действия на Комисията и на съда, сами по себе си не са достатъчни да причинят вреди от невъзможността лицето да се разпорежда с имуществото си. Още повече, че тези вреди биха били имуществени, а в случая такава претенция не е предявена по настоящото дело. Обезпечение може да бъде поискано и допуснато по всички видове граждански и търговски дела, като ограничението на възбраните и запорите се търпи от ответниците не само по искове от Комисията по закона за отнемане на имущество придобито от престъпна дейност. Освен това съгласно ЗОПДИППД /отм./ ответникът може да подаде молба за разпореждане с имущество при неотложна необходимост. Ако такава молба не е подадена, причинната връзка между действията на комисията и съда по искане и съответно налагане на обезпечителни мерки и причинените на лицето имуществени вреди от невъзможността да се разпорежда с имуществото се прекъсва, тъй като причиняването на вредите се дължи само на поведението на това лице. В случая такива молби са подавани от Т. Д. и когато са били конкретни, отговарящи на изискванията на чл. 23 ал.4 от закона и основателни, са уважени- видно от приложените по делото определения на ВТАС. На основание изложеното твърденията, че именно и само поради посочените запори ищците не са заплатили битовите си сметки и по- конкретно задълженията си към топлофикация / л. 124/ се явяват неоснователни- видно от данните по делото, тези задължения датират от м. февруари 2009г.- т.е. много преди налагането на обезпечителните мерки, образуването на проверката и производството /обезпечението е наложено на 08.07.2009г./. Няма данни по делото от кога е започнало неизпълнението по договора за кредит с банката- в приложената заповед не е посочена датата на първата неплатена вноска, поради което не е доказано, че това неизпълнение е в резултат на наложените обезпечения, а и няма данни и твърдения да е подавана молба по реда на чл. 23 ал.4 ЗОПДИППД /отм./, с искане за удовлетворяване на неотложна нужда от парични средства от запорираните банкови сметки с оглед запазване на имота, върху който са наложени обезпечителни мерки /а не отчуждаването му/.

Не се установява причинна връзка между инвалидизацията на ищеца Т. Д., предвид и диагнозата му посочена в експертно решение на л.170 /коксартроза, травма на колянна става, протрузия на поясни прешлени и т.н./ и образуваното дело. Воденето на дело за отнемане на имущество не води до закономерна и обичайна инвалидизация, като неблагоприятна последица. Не са доказани "фалити на бизнеса" на Д.и и причинната връзка между образуваното дело и тези твърдени факти- образуването на дело за принудително отнемане на имущество не води закономерно и обичайно до фалиране на търговска дейност. Неимуществените вреди не могат да се оценят в пари, а имат за цел да компенсират болките и страданията чрез предоставянето на други блага. Имуществото на ищците е било запорирано и възбранено в продължение на около 6 години и 4 м., но то никога не е било отнемано, не е било унищожено, загубено или разпиляно, нито е имало пречка да бъде ползвано. Няма доказателства ищецът Т. Д. да е претърпял

психично или друго заболяване именно в резултат от образуваното дело, нито К.Д. да е получила заболяване- нарушение на вестибуларната функция, именно и във връзка със това дело. За установяването на тези твърдения и причинна връзка с образуваното дело са необходими специални знания, а при разглеждане на делото ищцовата страна не е направила доказателствени искания в тази насока, като показанията на свидетелите, освен, че не са ясни и конкретни, нямат доказателствена стойност за това.

В показанията си свидетелите по делото са посочили, че отношенията между двамата ищци са се влошили, между тях са възниквали скандали, но по делото не се установява, че брачната връзка между съпрузите е изчерпана от съдържание / бракът им не е прекратен/ с обстоятелството, че те не живеят заедно. Същевременно обаче, с оглед на установените със свидетелските показания неимуществени вреди, претърпени от всеки от двамата ищци, които са пряка последица от образуваното пред съда по искане на Комисията производство и от отражението върху психичното им състояние на стрес, влошаване на семейните им отношения, липса на достатъчно средства, съобразявайки продължителността на преживените негативни емоции от тях, промяната в начина им на живот, както и липсата на данни за трайни увреждания в здравословното им състояние, които да са в резултат именно на това производство, е налице основание за определяне на обезщетение за претърпяните неимуществени вреди в размер на 8 000 лева за всеки от тях.

Настоящият съдебен състав намира, че този размер удовлетворява обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната обществено- икономически условия на живот, с оглед на конкретните обстоятелства по делото. В останалата част до присъдения размер от 40 000 лева за всеки от ишците, претенцията е неоснователна и недоказана. Върху така определените суми се дължи законната лихва от влизането в сила на решението по чл. 28 ЗОПДИППД /отм./, тъй като от този момент може да се упражни претенцията за вреди и Държавата изпада в забава поради деликтната и отговорност. Но тъй като в случая лихвата е поискана от един по- късен момент- от 09.03.2018г., то следва да бъде присъдена от тази посочена дата.

Разноски: С оглед изхода на делото, съобразно приложените списъци по чл. 80 ГПК на ишците се следват разноски в размер на сумата 348 лева за всеки от тях, съобразно уважената част от исковете. Адвокатското възнаграждение на процесуалните им представители е в размер на минимума, посочен в Наредба 1/2004г., поради което не следва да бъде намалено. С оглед отхвърлената част от исковете ишците следва да заплатят на ответника сумата 448 лева разноски, като юристконсултското възнаграждение на представителят на комисията е определено съобразно чл.78 ал.8 ГПК.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, ЕИК 129010997, правопреемник на Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество /КОНПИ/, със седалище и адрес на управление гр. София, пл. Св.

Неделя №6, да заплати на Т.С.Д., ЕГН:*****, с постоянен адрес: **, Община Габрово, обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата 8 000 лева, на осн. чл. 2а ЗОДОВ, ведно със законната лихва считано от 09.03.2018г., като в останалата част, до пълната предявена сума от 40 000 лева отхвърля иска, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, ЕИК 129010997, правопреемник на Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество /КОНПИ/, със седалище и адрес на управление гр. София, пл. Св. Неделя №6, да заплати на К.Х.Д., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. Габрово, ул.**, обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата 8000 лева, на осн. чл. 2а ЗОДОВ, ведно със законната лихва считано от считано от 09.03.2018г., като в останалата част, до пълната предявена сума от 40 000 лева отхвърля иска, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, ЕИК 129010997, правопреемник на Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество /КОНПИ/ да заплати на Т.С.Д., ЕГН:*****, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ сумата 348 лв. - разноси по делото, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, ЕИК 129010997, правопреемник на Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество /КОНПИ/ да заплати на К.Х.Д., ЕГН: *****, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ сумата 348 лв. - разноси по делото, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА Т.Д. и К.Д. да заплатят на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, ЕИК 129010997, правопреемник на Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество /КОНПИ/, на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ сумата 448 лв. - разноси по делото, съразмерно на отхвърлената част от исквете.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред ВТАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Габрово: _____